

Dědictví otců zachovej nám, Pane!

Připomínáme si památku pana děkana Štěpána Luži, který sedlčanské farnosti sloužil téměř 35 let. Do Sedlčan přišel v roce 1950. Pro dnešní současníky to byla nepředstavitelně složitá doba. Na sklonku života trpěl cukrovkou, srdečními obtížemi a také pohybovými – důsledky to zlomeniny nohy po ukouznutí po koberci u oltáře. V dubnu před Velikonocemi roku 1985 onemocněl úpornou chřipkou. Lékař mu nařídil klid na lůžku, ale svátky „odložit“ nelze. Snažil se farnost nepřipravit o bohoslužby, a záhy se však dostavily následky....

Rozloučili jsme se s ním v sobotu 10. května 1985. Bylo mu 65 let. Pohřební průvod se valil ulicemi, zatímco začátek došel ke hřbitovu, u sv. Martina se ještě řadili lidé...

Vykonal mnohé. Uvedme alespoň sv. biřmování v roce 1967, kdy biřmovanců s kmotry bylo tolik, že se ostatní již nevešli dovnitř. Pořídil vyřezávané „sedlčanské jesličky“ a nové varhany. Na paměť pana děkana Bučila v roce 1969 dva velké zvony a dva menší. Tedy hodnoty, které nás oslovují i těší dodnes...

Pocházel z Moravy. Jeho snaha zachovat a dalším předat odkaz svatých Cyrila a Metoděje byla příslovečná. Snažme se o to i my!

-si-

Zveme Vás

- **V neděli 18. května do Bolechovic** na svatojánskou poutní mši sv. od 14 h.
- **V neděli 18. května do Dublovic** na mši svatou v 11.00 hod, kterou bude **celebrovat kardinál Miloslav Vlk** u příležitosti oslav 780 let obce.
- **V neděli 25. května na poutní mši svatou ze slavnosti Božího Těla, která bude složena v 10.00 hod na nádvoří hradu Vysoký Chlumec.**
- **16. - 18. 5. 2008 – Svatojánská víkendovka pro děti a mladé – Sedlec – Votice** tel. Ivka Čiháková 604 383 498

Rokem na osmičku je rok 1868, kdy byl 16. května položen základní kámen ke stavbě Národního divadla. (Novoměstské divadlo stávalo v místech dnešní Státní opery.)

Uzávěrka příštího čísla Farních novin je 15. 6. 2008. Těšíme se na všechny náměty a příspěvky farníků k rukám členů redakce nebo na e-mailové adrese.

FARNÍ LISTY, občasník farností Dublovice, Chlum, Jesenice, Kosova Hora, Počepice a Sedlčany. Vydává Farnost Sedlčany, Komenského nám. 44, tel. 318 822 970, mobil: 721 659 242, e-mail: farnost.sedlcany@centrum.cz Redakce: P. R. Sulwestrzak, B. Němeček, L. Jelen. Neprodejně.

č. 3/2008
4. května 2008

**KVĚTEN –
MĚSÍC PANNY MARIE**

Milí čtenáři FARNÍCH LISTŮ,

záčínáme měsíc květen, který je v liturgii zasvěcený Panně Marii. V těchto dnech stojí před našima očima jako ideální vzor: Matka Kristova a Matka naše.

Ona zcela otevřela svůj život Bohu. Ne v upachtěné supervýkonnosti, ale v bezmezné důvěře. Musela naplnit úkoly a povinnosti chudé palestinské dívky a později matky. Ale v tom všem a nad to všechno byla Boží, Plná milosti, Dívka Páně, která nechtěla nic, než aby se jí stalo podle jeho slova. Služebnice, která nedělala jen to a ono pro Boha, ale která pro něho byla ve všem, co žila. Její panenství tuto celou věc ještě víc zvyrazňuje a podtrhuje: ta, která neměla nic, ani svého muže, která neudělala po lidské stránce nic aktivního pro to, aby mohla přivést na svět Mesiáše, se právě Matkou Mesiáše stala. Bůh podtrhl svrchovanost a suverenitu svého daru. Obdaroval chudou, bezvýznamnou dívku - Pannu tím, po čem toužily všechny izraelské ženy - mateřstvím Mesiáše. Mariin život tak přinesl ten nejcennější plod, Mesiáše, Spasitele.

Jistěže se v tom nikdo z nás Marii nevyrovná a nemůže vyrovnat. Mesiáš nám byl darován jedinkrát, a to provždy. Ale přece - každý z nás věřících může být plný Boha, plný Ducha Kristova. Každý z nás tedy může zcela reálně přinášet do světa, v němž žije, do života, který spoluvytváří, Boží plnost, Boží přítomnost a moc, Boží lásku. A tak se náš život může stát plodným podobně, jako byl život Mariin. Plodný ne už naší neuvěřitelnou výkonností, ale plodný Bohem, který v nás žije a působí. Tento svět není v podstatě chudý na výkonné pracovníky nebo na vynikající odborníky. Je ale značně chudý na Boží lidi. A to je tedy úkol, který je nám vlastní, který za nás křesťany nikdo nemůže na sebe vzít.

P. Rafael

**Májové pobožnosti budou vždy v úterý, čtvrtek
a v sobotu před mší svatou.**

Den modliteb za sdělovací prostředky

V neděli 4. května se máme modlit za sdělovací prostředky. „Na to jeden den nestačí, co jich dneska je“, pomyslíte si možná. Kdysi za Josefa II. byly církevními i státními sdělovacími prostředky jen kostelní kazatelny. Z nich se musely číst i všechny císařské výnosy a nařízení. Za socialismu byly kazatelny také pod státním dohledem (církevních tajemníků), a odvážnější kázání mohlo znamenat zákaz kněžské činnosti. Z dalších sdělovacích prostředků povolil stát církvi od 50. let jen „Katolické noviny“, které vycházely týdně a byly k dostání i v trafikách, a časopis pro kněze „Duchovní pastýř“. Ilegálně pak vycházelo ledacos - pro mládež třeba „Čtení do krosny“.

Když po listopadu 1989 nastala pro církve svoboda, vyšly z ilegality např. „Teologické texty“. Samizdatové „Čtení do krosny“ se pro veřejné vydávání přejmenovalo na „Anno Domini“ - katolický měsíčník pro mládež (ADěčko). A také příslušníci různých hnutí, řádů, spiritualit a sekulárních společenství atd. začali vydávat veřejné i interní věstníky, bulletiny a časopisy. Potištěného papíru je dnes celkem dost. Oslovují však tyto tiskoviny také ty, kdo stojí mimo církve?

Při nedávné audienci papež zdůraznil dnešní krizi i důležitost výchovy mladých. Jaký má tedy český katolický tisk výchovný dopad na věřící mládež? Viděli jste v novinovém stánku nebo v knihovně nějaký katolický časopis pro mladé? Trochu jsem po tom zapátral. Malým dětem je určen „Nezbeda“, pro dívky se prodává „IN!“. Salesiáni mají pro svou mládež neprodejný „Salesiánský magazín“, v některých kostelích leží patrně překladové „Milujte se“. Nakladatelství Portál vydává stále „ADěčko“, bohužel už jen jako čtvrtletník (www.portal.cz/ad). Úvodník letošního jarního čísla rekapituluje osudy tohoto časopisu od devadesátých let, kdy AD znamenalo pro mladé kromě poučení také diskusi a dialog (v časopise působil také pozdější biskup Herbst).

A co bude dál? To může být námět k dnešnímu zamyšlení ...

- bn -

Z farnosti Chlum

Farnost je velmi rozsáhlá, zahrnuje obce Kňovice, Křepenice, Nalžovice a Radíč, tedy severozápad Sedlčanska.

Území je rozsáhlé i „časově“. Půda u Křepenic živila lidi již v pozdní době kamenné – neolitu, v našich poměrech asi před 4000 lety. Pozůstatky z té doby jsou patrné dodnes. I český ranný středověk zde zanechal své stopy. Nalezneme je na ostrohu nad potokem Musíkem severně za Nalžovickým Podhájím. Po jarní a podzimní orbě jsou dobře patrná místa, do červena zbarvená vypálením hlinitých hornin. po požáru při dobývání hradiště koncem X. století... U Chýnova, kde se říkalo „u zabitého“, došlo před osudnou bitvou na Bílé Hoře roku 1620 ke střetu

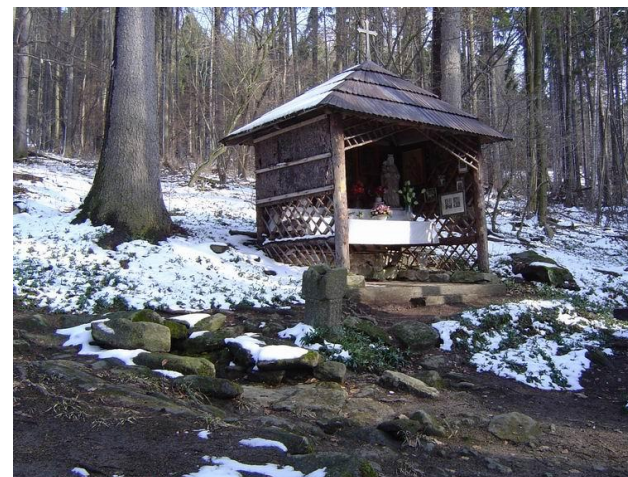
- 2 -

Typ na výlet

Jarní dny nás vybízejí nejen k práci na zahrádce a k známému a neoblíbenému úklidu, ale také k odpočinku na pěkné procházce. Hezkým cílem takového nedělního výletu je kaplička zasvěcená P. Marii Na Karhanech u studánky, které se říká Dobrá voda. Naleznete ji na kraji lesa mezi Jetřichovicemi a Ostrým.

O názvu místa koluje tato pověst:

Jednou tu prý zabloudil jistý rytíř a v nejdivočejších místech, kde nyní stojí kaplička, byl přepaden dvěma krhany (odtud název Na Karhanech). V největší úzkosti prosil Pannu Marii o pomoc. A kupodivu: do černé noci zableskla překrásná, zelenavá záře. Krhani jako bleskem omráčeni padli k zemi a rytíř mohl klidně odejít. Na památku svého zachránění dal rytíř u studánky, která v těchto místech vyvěrá, postavit dřevěný sloup s obrázkem P. Marie. Když pak sloup za čas zchátral, dali sem lidé místo něho kamenný, z něhož se uchoval jen spodek. Je čtyřhranný, kolmo rýhovaný a nese letopočet 1815.

O studánce se říká, že je zázračná, a že její dobrá a stále studená voda již pomohla mnohým nemocným, zvláště těm, které postihla choroba očí. Tak se zde prý uzdravila i jedna žena, která měla po mnoho let měla těžce nemocné oči a hrozilo jí oslepnutí. Umyla si oči vodou ze studánky a vroucně se pak modlila k Panně Marii. Za uzdravení pak slíbila postavit zde kapličku. Pověst o léčivé moci studánky v Karhanech se daleko široko rozhlásila, a brzy sem putovala celá procesí zbožných poutníků. Od těch dob se říká studánce Dobrá voda.

- pv -

- 5 -

domácích, vedených rytířem Trmalem, s průzkumným oddílem císařských vojsk.

Celá farnost byla postižena vystěhováním v letech 1943 – 1945, kdy zde vzniklo vojenské cvičiště SS. V Křepenicích byla tehdy pobočka koncentračního tábora. Svědectvím je masový hrob s pomníčkem na návrší severně od obce.

Ve druhé polovině 19. stol působil na Chlumu po 12 let kněz Beneš Metod Kulda – národní spisovatel. V roce 1861 byl zvolen poslancem do českého zemského sněmu.

Vděčně je vzpomínáno na pana děkana Nekolu, který sloužil farnosti v minulém století a nesl s ní i tíhu vystěhování.

Vzdor mnohým strážním je farnost stále živoucí. Svědčí o tom mj. i úspěšná lednová sbírka na opravu lavic a interiéru kostela sv. Václava, iniciovaná paní starostkou Nalžovic za podpory paní starostky křepenicé.

Chlumský kostelíček, tolik podobný „Ladovskému“, není jen kulturní dominantou obce, ale i místem, kde lze účinně regenerovat duchovní, duševní i fyzické síly....

O celé krajině by se dalo uvést mnohem více. Pokusíme se to doplnit vlastivědnými besedami a pro zvědavé i putováním po místních památkách.

- si -

O obrázku nad splavem v Pohádkovém údolí

Vodníček Česílko – tak se nám v minulém čísle představil – se stal neodmyslitelným členem „mlýnské chasy“. Nechyběl ani při rozhovoru pana otce (tradiční to titul majitele mlýna) s paní mlynářkou. Uvažovali tentokrát o zavěšení obrázku Panny Marie, jak to bývalo zvykem.

Nejraději tak někde u cesty do mlýna. Paní by se líbil motiv „lurdského Zjevení“. Vodníček ihned ožil. Vložil se do rozhovoru: „vím, vím. Vytryskl tam pramen – voda – to je naše. Prameny, studánky, studny má u nás v „referátu“ zvláštní sorta. Většina poutních míst je tímto darem obdařena: Svatá Hora, Hostýn, Velehrad“.

„A odkud to víš?“ ptá se paní mlynářka. „Nu my, astrální bytosti, máme k přírodě blíž, a tak postřehneme víc než úspěchaní lidé. Víme, že mnohé poutní svatyně jsou v místech, kde se lidově řečeno výrazněji projevuje kladná energie krajiny. To věděl již obránce češtiny Bohuslav Balbín. Sestavil mapu Čech, >míst svatých a klatých<. Můj prapradědeček se s ním znal...“ Ve světnici se rozhostilo ticho. Posléze se opatrně paní mlynářka optala: „Když máš takový přehled, poraď nám tedy, kam máme obrázek zavěsit?“

„Nu, říkali jste u cesty do mlýna. Budiž. Ale také, aby byla blízko voda. Symbol životodárné síly a očištění! To přece již dávno říkal Pán Ježíš. Takže kde? Podle mého – nad splavem!“ Rada byla respektována. Obrázek zavěšen. Sice později a za jiných okolností, Ale je tam dodnes. Kdo nevěří, může se přesvědčit....

-si-

Rok na osmičku

Český národ žil tehdy budováním dvou významných pražských staveb: dostavbou katedrály svatého Víta jako centra života náboženského, a stavbou, která měla zhmotnit jeho kulturní emancipaci. Základní kámen k ní byl položen právě v roce XXX8. Po slavnostních projevech pokračoval program i večer, kdy v Novoměstském divadle dirigoval Bedřich Smetana premiéru svého „Dalibora“.

A proč na tyhle „světské“ události vzpomínáme ve Farních listech? Protože datum 16. května nebylo vybráno náhodně – bylo svatého Jana Nepomuckého! Jeho svátek se tenkrát církevně slavil jako svátek prvé třídy s oktávou, a slavná májová pouť ke světcovu hrobu na Hradčanech byla každoročně nejnavštěvovanější poutí v Čechách. V roce XXX8 tedy poskytovala české národní události důstojný rámec i dostatek spokojených diváků – ti při jedné návštěvě Prahy stihli obojí. Jistě jste už rok správně uhodli, ověřit si to můžete na poslední straně.

-bn-

Kosohorská farnost před 80 lety

Na letošní rok připadá 80. výročí příchodu faráře Karpíška do Kosovy Hory. Byl to farář mladý, tehdy devětatřicetiletý a pro zdejší farnost mnoho vykonal. O tom, jaký to byl člověk a jak se tehdy u nás žilo, vypráví kosohorská farní kronika:

Dne 8. března 1928 přistěhoval se do Kosovy Hory nový farář Jaroslav Karpíšek. Tak jak tiše a neočekávaně přijel na své působiště, byl i instalován v neděli dne 11. března ráno v 8 hodin. Farní kostel byl věřícími naplněn do posledního místa; radostná to naděje, že začíná tu nový život duchovní. V méně příznivém stavu našel farář budovu farní. Stará kamna v dolejší kuchyni rozpadla se po prvním dotknutí...

Od květné neděle do Velkého Pátku byla denně v 7 hodin večer duchovní cvičení. Slavnost vzkříšení překrásně se vydařila. Pěkné počasí, hojná účast věřících, většinou mužů, kteří tvořili průvod v šestistupech od kostela až daleko na náměstí. Také pan patron Mladota s rodinou kráčel za nebesy a nepřehledný zástup věřících.

Pan farář Karpíšek měl také velmi rád děti a dorost. Po Velikonocích proto zorganizoval výlet na Svatou Horu a do Příbrami, což mělo obrovský ohlas. Zájemců bylo tolik, že je ani nebylo možné všechny vzít. A tak dostali přednost třinácti- a čtrnáctiletí, kteří vycházeli školu. Výlet se uskutečnil 21. června 1928, pár dnů před koncem školního roku a měl velký úspěch.

Farář Karpíšek si své farníky brzy získal a ještě téhož roku se s jejich přispěním postaral o opravu kostela a fary. Trávil pak se svou farností časy dobré i zlé až do roku 1937, kdy se odebral na faru ve Svatém Janě.

- tz -